

BARBARA DE SMEDT

ALLEEN

BORGERHOFF
& LAMBERIGTS

*Till now I always got by on my own
I never really cared until I met you
And now it chills me to the bone
How do I get you alone
How do I get you alone*

'Alone', Heart

Proloog

Gebiologeerd staart hij naar het glas. Een wesp smakt haar kleine lichaam tegen de glazen wand. Hulpeloos stuitert het insect steeds opnieuw van links naar rechts, van boven naar onder en weer terug. Het vooruitzicht van het bodempje cola dat haar in deze situatie lokte, is allang vergeten. Ze wil vrij zijn en hoog opvliegen, naar de strakblauwe hemel waar ze zich door een volgende lekkere geur zal laten verleiden. Maar dat is zonder hem gerekend. Hij heeft de bovenkant van het glas hermetisch afgesloten met een schoteltje en voelt zich vreemd kalm.

Hij heeft nu de controle.

Niet zij.

Nee, nee.

Hij schuift het glas naar het midden van de tafel en smeert enkele boterhammen. Op zijn dooie gemak brengt hij een laag boter aan op de sneden bruinbrood, gevolgd door een plak jonge kaas op de ene en gerookte ham op de andere. Alle voorbereidingen zijn getroffen, hij hoeft nu alleen nog het juiste moment af te wachten om toe te slaan. Wat kijkt hij ernaar uit om de blik in haar ogen te zien.

Hoe zou ze reageren? Hij kan aan niets anders denken de laatste dagen. In zijn fantasie ziet hij haar ogen eerst groot worden van verbazing, om dan bevangen te worden door een pure, primitieve angst. De angst die je voelt als je weet dat er iets vreselijk ergs staat te gebeuren. Maar het is haar eigen schuld. Ze had hem niet in de steek mogen laten.

Hij stopt het laatste stuk brood in zijn mond en eet het rustig op terwijl hij naar het glas blijft staren. De wesp heeft haar strijd bijna opgegeven en spartelt nog een beetje na. Hij wacht tot de rimpelingen in de donkere vloeistof wegebben en giet het glas daarna leeg in de gootsteen. Vervolgens laat hij het in één krachtige beweging neerkomen op het uitgeputte lijfje.

Door het raam heeft hij Julie zien terugkomen van de markt.

Het is tijd voor actie.

Julie (nu, 2005)

*Did I dream you dreamed about me?
Were you here when I was fox?
Now my foolish boat is leaning
Broken lovelorn on your rocks*

'Song to the Siren', Tim Buckley

Hoofdstuk 1

Vijf maanden voor De Dag (februari 2005)

Mijn ogen voelen aan alsof ze uit hun kassen gelepeld werden, daarna opgepompt door een fietspomp en vervolgens weer in mijn gezicht gepropt. Ik sluit ze snel weer en leg mijn handen beschermend over mijn gezicht om het felle licht te weren, terwijl ik me afvraag waarom ik me zo belabberd voel.

Tergend langzaam komen de herinneringen aan gisteravond weer bovendrijven uit de brij van gedachten die mijn hersenen produceren. Ik was zoals elk weekend met Eloise naar Billy's – mijn stamkroeg – gegaan en Tom, mijn ex en tevens de huispianist van de bar, was er niet. Dat vond ik maar heel even jammer, want al snel raakte ik aan de praat met een paar kerels die Eloise en mij aan hun tafeltje uitnodigden en ons vervolgens op het ene shotje na het andere trakteerden.

Ah. Voilà, de reden van mijn pijnlijke hoofd.

Pieter was er ook, herinner ik me nu. Heb ik met hem gepraat? Ik heb werkelijk geen idee. Sinds ik een paar nachten samen met hem heb doorgebracht, is hij een beetje geobsedeerd geraakt. Hij lijkt maar niet te begrijpen dat hij niet alleen veel te oud voor me is, maar dat ik ook niet op zoek ben naar iets meer dan alleen maar een paar uurtjes plezier. Misschien kan Eloise de gaten in mijn geheugen straks invullen.

Kreunend draai ik me op mijn zij om mijn telefoon te pakken en te kijken hoe laat het is. Met veel moeite open ik mijn ogen: tien uur al. Het is zondag, dus hoef ik nergens heen, al heb ik nog een berg werk voor de universiteit, waar ik in mijn laatste jaar Diergeneeskunde zit. Ik draai me opnieuw op mijn rug en stoot met mijn been tegen iets harigs.

Meteen ben ik klaarwakker en zit ik rechtop in bed. Dat niet mijn bed is.

Waar ben ik? Wiens kamer is dit?

Het lichaam naast me beweegt, een zware arm valt over me heen. Ik bestudeer het hoofd dat bij de arm hoort en vaag herken ik het gezicht. Het hoort bij een van die jongens die gisteren trakteerden. Dean? Dan? Donny? Ik weet het niet meer.

Ik duw de arm van me af en hijs me uit bed. Mijn kleren liggen her en der verspreid over de kamer die gelukkig zo klein is dat ik alles meteen terugvind. Ik moet maken dat ik hier wegkom. Ook moet ik dringend plassen, dus trek ik snel mijn jurk over mijn hoofd en grabbel de rest van m'n spullen bij elkaar. Alleen mijn jas vind ik niet meteen.

Om zowel de slapende jongen als mezelf een ongemakkelijk gesprek te besparen, open ik de deur heel voorzichtig. Het plan is om snel even naar de badkamer te gaan en dan te maken dat ik weg ben, dus steek ik mijn neus door de deuropening, op zoek naar de verlossende wc.

Helaas.

Dit is geen huis.

Dit is geen appartement.

Dit is een studentenhuus met een gemeenschappelijke badkamer.

Een gefluisterde vloek ontsnapt uit mijn mond terwijl ik de lange gang met rijen en rijen studentenkamers door strompel en ondertussen neem ik me vurig voor om nooit meer een druppel alcohol te drinken. Wanneer ik de badkamer eindelijk vind, ruk ik een van de wc-hokjes open en laat me opgelucht neerzakken.

Ik ben kwaad op mezelf. Ik had me eerder voorgenomen om minder te drinken, maar blijkbaar heb ik me alweer laten gaan. Ik weet dat het komt omdat februari een moeilijke maand voor me is, maar dat is geen excuus. Ik moet mijn leven dringend beteren.

Mijn innerlijk gevloek wordt onderbroken wanneer ik een deur open en dicht hoor gaan. In het hokje naast me laat iemand zich met veel misbaar op de bril zakken om vervolgens een langgerekte scheet te laten. Ik kan niet geloven dat ik alweer in deze situatie ben terechtgekomen.

Snel trek ik de rest van mijn kleren aan en grijp ik mijn tas. Ik ren de badkamer uit, de traphal in en volg de bordjes met uitgang. Even later sta ik met bonzend hart weer op straat, waar de kou me in mijn gezicht slaat.

Ik herken deze plek. Ik ben vlak bij Billy's, in de studentenwijk. Nu ik weet waar ik ben, vertraagt mijn hartslag weer. Ik kijk rond, op zoek naar mijn fiets, maar die heb ik in mijn feeststemming van vannacht blijkbaar niet meegenomen, dus wandel ik zonder jas met mijn armen over elkaar geslagen naar het café. Enkele vroege wandelaars zijn al op stap en ik ben me scherp bewust van het rattennest op mijn hoofd en de uitgelopen mascara onder mijn ogen.

Dit moet stoppen, Julie. Dit moet echt stoppen.

Hoofdstuk 2

Ik heb het drie weken volgehouden en kijk toe hoe mijn goede voornemen wegspoelt, terwijl ik boven de toiletpot van Eloise hang.

Daar gaan we weer, denk ik, terwijl het water gorgelend wegloopt en daarmee het bewijs van mijn recentste misstap verdoezelt.

Hoe is het mogelijk dat ik de controle alweer kwijt ben?

Ik ging het rustig houden vanavond. Het is Eloises vierentwintigste verjaardag en het feest in haar appartement is in volle gang. Mijn plan was om een grappig gedicht voor te dragen. Een ode aan mijn beste vriendin, een lofzang aan haar vele amoureuze veroveringen en de gebroken harten die ze overal waar ze komt achterlaat. Maar ik was zo zenuwachtig – zo’n woonkamer vol vreemden doet je keel heel snel uitdrogen – en de jongen die de fles rum vasthad was zo leuk dat ik al drie rum-cola’s naar binnen had gekieperd voor ik aan mijn opdracht begon. Om de scherpe kantjes eraf te halen.

Ik kreun bij de herinnering.

In beschonken toestand had ik met mijn ring tegen mijn glas getikt om ieders aandacht te vangen. Toen ik op het feest aankwam, had ik nog mijn mooiste paar hoge hakken aangehad, maar die lagen ondertussen ergens in een hoek. Daar stond ik dus op mijn blote voeten voor een dertigtal hippe vrienden van Eloise – velen van hen klanten van haar kledingzaak en allemaal perfect uitgedost – met ongelakte teennagels.

Mijn brein veranderde in een blanco vel papier en ik vergat prompt hoe het gedicht ging. Er kuchte iemand en een meisje in een glitterjurk begon te giechelen. Het bloed steeg naar mijn hoofd en ik kon niets anders verzinnen dan om een onhandig ‘Happy Birthday’ te beginnen zingen, waardoor ik heel gênant de slappe lach kreeg. Gelukkig bleek dat aanstekelijk te werken, want Eloise lag in een deuk en mijn eer was gered.

Maar daar eindigde het niet. Op dat moment zag ik Tom – mijn ex – naar me toe komen. We hadden elkaar niet meer gesproken sinds we twee maanden geleden uit elkaar waren gegaan en hij duwde me een vierde rum-cola in mijn hand – zich natuurlijk niet bewust van hoeveel ik er al op had.

‘Die heb je wel verdiend,’ zei hij op die typische halfverlegen, maar o zo sexy manier van hem.

En nu hang ik dus hier, boven de wc-pot, in Eloises turkooizen badkamer, terwijl Tom met zijn ene hand mijn haar uit mijn gezicht houdt en met de andere zachtjes mijn rug streelt.

Tom is knap, zonder twijfel. Zijn donkerbruine haar is een tikkeltje te lang en krult aan de uiteinden. Als je goed kijkt, zie je dat het niet helemaal bruin is maar een hint van rood heeft. Dat zit vooral in zijn stoppelbaard, als hij die laat staan. Hij heeft een lief gezicht, gevuld met sproetjes, en lachrimpeltjes rondom zijn zachte bruine ogen. En zijn tanden! Ik heb in mijn leven nog nooit zo’n volmaakt wit gebit gezien.

‘Zal ik je naar huis brengen?’ zegt hij, alsof hij mijn gedachten kan lezen.

En zo komt het dat ik me even later, tegen beter weten in, laat wegzakken op de passagiersstoel van zijn auto terwijl Tom mijn fiets in de kofferbak stopt. Wanneer hij in de wagen stapt, snuif ik zijn warme geur op. Het is bizar hoe vertrouwd zijn nabijheid voelt.

Hij kijkt me bezorgd aan. ‘Gaat het wel?’

‘Ja hoor, gewoon nog een klein beetje tipsy,’ lieg ik.

‘Als je weer gaat overgeven zeg het dan op tijd,’ antwoordt hij droog, maar zijn ogen lachen.

Ik steek mijn tong uit. ‘Ik had niet verwacht dat je naar Eloises feest zou komen,’ zeg ik. Tom is geen feestbeest, als hij geen muzikleraar was en dus elke dag onder de mensen móést komen, zou hij een regelrechte kluizenaar zijn. Dan zou hij in een huis wonen met een eigen waterput en zonnepanelen, waar hij tevreden groenten zou verbouwen en piano of gitaar zou spelen. Zijn enige gezelschap zou dan bestaan uit vogels en eekhoorns.